

ВЕЖА БЛИСКАВИЦЬ

Ден Абнетт

*Чого ти боїшся? Чого ти боїшся
насправді?*

Був колись чудовий палац, і стояв він, наче корона зі світла, на вершині світу. Це було зовсім нещодавно, коли людство залишило рідну скелю вдруге, аби погнатися за долею, в якій йому було відмовлено в попередню епоху.

Визначні майстри з численних конкуруючих каменярських гільдій звели цей палац, блок за позолоченим блоком, як свідчення єдності, по-

царськи величне та однозначне. Після безрадiсного, похмурого Віку Розбрату воюючі племена та віровчення Терри було об'єднано під однією владою, і палац мав символізувати це вражаюче досягнення. Всі незначні наслідні правителі та етнархи, всі кланові держави та генетичні племена, всі деспоти та панконтинентальні тирані були придушені чи знищені, скинуті чи завойовані. Деякі, найбільш кмітливі та найбільш завбачливі, пропонували умови та були прийняті до лона нової влади. Краще вірність, аніж гнів воїнів у громових обладунках.

Краще покора, ніж ворожість нового господаря світу.

Подейкували, що ті, хто його бачив або чув, як він говорить, негайно припиняли сумніватися. Він був єдиним і завжди був єдиним. Він був Імператором ще задовго до того, як з'явилася якась подібна посада. Як його звали при народженні, не знав ніхто, оскільки він завжди, природно, був Імператором.

Навіть визначні майстри каменярських гільдій, відомі своїми лицемірними професійними війнами та суєтними чварами, замовкли та гуртом побудували для нього палац.

Він був колосальним. Він був не стільки будівлею, скільки обробленою масою суходолу. Визначні майстри побудували його на найбільшому

гірському хребті Терри та перетворили велетенські піки на його бастіони. Він височів над світом, спустошеним століттями війни та руїни, і хоча світ було відбудовано, а в новий вік Єдності розквітали чудові міста й архітектурні дива, з його величчю не могло зрівнятися ніщо.

Адже він був прекрасний, був ейфоричним видінням із золота і срібла. Подейкували, що, закінчивши своє завдання, видатні майстри каменярьських гільдій склали свої знаряддя та заридали.

На момент свого завершення він був найбільшою створеною людьми спорудою у відомому космосі. Його підвалини заглиблювалися в мантию

планети, його вежі сягали позбавлених повітря меж атмосфери. Він повністю відповідав назві «палац», без жодної потреби у характеристиці, ніби й не існувало інших палаців.

Він заплямував цю пишноту. Він звів темні куртини довкола золотих зал і помістив високі вежі у міхи з броні десять метрів завтовшки. Він зняв прикрашені камінням фасади та хрисоелефантинне оздоблення, витончені мінарети та відполіровані куполи, а на їх місці поставив незчисленні гарматні башти та позиції для артилерії. Він викопав могутні земляні вали з довколишніх низин і укріпив їх мільйоном батарей.

Він з'єднав платформи у синхронні орбіти для спостереження згори; їхні вогневі позиції були вдень і вночі озброєні та наведені. Він поставив на стіни своїх людей у золотих обладунках, налаштованих на прийдешню війну.

Він звався Дорн, і він не пишався своєю роботою.

Вадок Сінгх, військовий каменяр, мав звичку, розкладаючи архітектурні плани, гладити їх, неначе улюблену домашню тварину.

– Необхідність, – вимовив він своє улюблене слово, розгладжуючи переглянуті схеми висоти Дгавалагірі.

– Виглядає кепсько, – сказав Дорн.

Він стояв подалі від стола, спираючись на одну з товстих колон оперативного пункту та склавши руки на широких грудях.

– Кепсько зроблять нам, якщо виявлять, що Аннапурнські ворота слабкі та ненадійні, – відповів Сінгх. Він відступив і запалив свою люльку «бок» від свічечки, дозволивши зграйці своїх рабів завершити розкладання планів і регулювання латунної арматури окулярів, що збільшуватимуть деталі та проєціюватимуть їх на стіну кімнати для більш ретельного розгляду.

Дорн знизав плечима.

– Все одно виглядає кепсько. На завершення орбісового та

лазуритового оздоблення цих воріт Менцо з Траверта знадобилося тридцять років. Сюди стікаються прочани, просто щоб його побачити. Подейкують, що з погляду естетики вони перевершили навіть Ворота Вічності.

– Тепер ви говорите про естетику? – Сінгх усміхнувся. Він почав ходити, а за ним із чашки його люльки з довгим чубуком потягся синій дим. Раби йшли за ним кімнатою туди-сюди, неначе боязкий виводок малечі, що йде назирці за матір'ю. Сінгх був високий, вищий за примарха, та худий, наче скелет. Його гільдія генетично модифікувала свій рід на користь зросту з метою огляду та

нагляду. – Мені надзвичайно подобаються наші розмови, Рогале. Вони доволі суперечливі. Ви – воїн, а я – ремісник, і ви читаєте мені лекції про естетику.

– Я лекцій не читаю, – відповів Дорн. Він пам'ятав про Сигізмунда та Архамуса в кутку великої кімнати, що наїжачилися, коли військовий каменярь звернувся до нього на ім'я. Пізніше Дорн знову почує про «належну повагу та протокол».

– Звісно ж, ні, – промовив Сінгх, – але це – необхідність. Скільки Легіонів зараз разом із Вискочкою?

Дорн почув, як Сигізмунд здіймається на ноги. Він повернувся та пильно глянув на першого капітана

Імперських Кулаків. Сигізмунд на якусь мить сердито витріщився на нього, а тоді пішов із кімнати.

Дорн знову позирнув на військового каменяра.

– Забагато, – сказав він.

Сінгх простяг довгу кощаву руку в напрямку схем.

– Отже...

– Починайте роботу завтра на світанку. Демонтуйте ворота обережно та зберігайте демонтовані елементи у сховищах. Ми повернемо роботу на місце по завершенні цього.

Сінгх кивнув.

«Ми все повернемо на місце, –
подумав Дорн. – *Коли це*

завершиться, ми все повернемо до колишнього стану».

Тієї ночі з нижчих бастіонів дув низхідний вітер. Палац був таким величезним, що у стінах провалля сформувався власний мікроклімат. У мареві навколо нових реакторів палацу плавали маслянисті зірки. Пустотні щити знову проходили випробування.

«Не палац. Уже не палац, а фортеця».

Деякі з цих тьмяних зірок були орбітальними платформами, на які, поки Терра поверталася, падав останній відблиск сонячного світла. Дорн надів облямований хутром одяг,

що належав йому з часів юності на Інвіті, та вийшов прогулятися уздовж парапетів проспекту Дгавалагірі, щоб востаннє помилуватися його красою. Це була одна з останніх ділянок палацу, що лишалися неторканими. Її витончені лінії ще не були зіпсовані адамантієвими броньовими пластинами, одноманітним переднапруженим рокрітом і автобаштами.

Втім, чекати цього вже недовго. Зі стіни Дорн бачив півмільйона вогнищ каменярського війська, трудової армії, що вторгнеться на проспект із приходом світанку разом зі своїми молотками, різцями та кранами.

Одяг належав його дідові, хоча Дорн

уже давно зрозумів, що з льодовою кастою Інвіту, яка його виростила, його не пов'язували жодні кровні узи. Його було створено з іншої генетичної лінії, тієї самої надзвичайної лінії, у стерильному сховищі глибоко під ним у прихованому ядрі палацу.

«Не палацу. Вже не палацу, а фортеці».

Дорн був створений, щоби правити, створений, щоб допомагати у здійсненні невтомних батькових прагнень, створений, щоби приймати важкі рішення. Він був створений примархом, одним із усього двадцяти в галактиці, спроектований головним архітектором людства, головним каменярем генетичного коду.

«Імперіум потребує багато чого, та передовсім він потребує здатності захищатися, атакувати за потреби. Саме тому я дав йому двадцять міцних зубів у пащі».

Атакувати було надзвичайно легко. Дорнова фізична досконалість не посоромила б лише двадцять людських істот з усіх створених, а цими двадцятьма були його батько та його дев'ятнадцятеро братів. На думку Дорна, справжня майстерність полягала в тому, щоб знати, коли не атакувати. Цього його навчив дід, старий володар Інвіту, патріарх клану льодового вулика.

Дорн став сьомим утраченим сином, якого було віднайдено. Перш ніж його

знайшли батькові сили, він сам став воєначальником системи і правив Кластером Інвіт як голова дому Дорнів. Його дід уже сорок зим як помер, але воєначальник і досі спав уночі, накрившись облямованим хутром одягом. Його народ звав його «імператор», доки тисяча бойових кораблів у небі Інвіту не продемонстрували істинне значення цього титулу. Дорн вийшов зустрічати батька на борту «Фаланги», одного корабля проти тисяч, але ж якого корабля – фортеці! Його батько був вражений. Дорн завжди відмінно будував фортеці.

Саме тому Дорн повернувся на Терру зі своїм генетичним предком.

Безперечно, з любові, з відданості, з покори, та передусім – із необхідності, хай би Сінгха грець ухопив. Зірки перевернулися, і з-під них вилився Хаос. Найяскравіший з усіх впав, і немислиме, єретичне стало дійсністю.

Імперіум атакував самого себе. З причин, які Дорн геть не міг осягнути, Воєвода повстав проти їхнього батька та спрямовував свої сили на тотальну війну. Ця війна прийде на Терру. Сумнівів не було.

Вона прийде. Терра має бути готовою. Палац має бути готовим. Батько попросив його не з неволі, а з приязні повернутися на Терру та укріпити її для війни.

Краще цього не зробив би ніхто. Кращого майстра оборони немає. Дорн і його Кулаки, призначені преторіанцями Імператора, могли б відбити будь-яку атаку.

Під ним мовчали зали Терри та глибоко сягали стіни. Єдиним звуком був далекий постійний шум Астрономікану. Палац, який Дорн укріпив і спотворив, стояв темним вінцем на вершині світу.

Рогал Дорн побудував чимало з найкращих в історії твердинь: міські фортеці на Завамунді, пілон-шпиль Галланту, донжони навколо Рутанських боліт. Все це були неприступні бастіони, палаци, з яких могли б правити лорди-губернатори.

Жоден з них не мав такого величезного значення, як це укріплення. Жоден із них не було настільки важко звести. Це було все одно що затемнити світло чи осушити море. У грубій оболонці утилітарної оборони було поховано яскравий блиск тріумфу його батька, стійкий пам'ятник Єдності.

Все це через Гора, через найяскравішого незаконного сина, що приніс новий розбрат.

Дорн почув, як розколюється камінь. Поглянув униз. Він пробив кулаком, імперським кулаком, кам'яний блок у парапеті. Удару майже не помітив. Блок розсипався на порошок.

– Мій пане, все в порядку?

З оперативного пункту на нього кинув тінь Архамус. Ніколи не будучи таким вибухонебезпечним, як Сигізмунд, Архамус керував особистим загоном пошту Дорна.

Обличчя Архамуса мало стурбований вираз.

– Просто випускаю пару, – сказав Дорн.

Архамус подивився на розколотий блок.

– Отже, забезпечуєте роботою Сінгхових ремісників?

– Щось таке.

Архамус кивнув. Завагався та глянув з-за високих стін у бік далеких валів Магабарату.

– Знаєте, ви створили диво.

– Я зруйнував диво.

– Я знаю, що це вам дуже не до вподоби, але так мало статися. І ніхто не міг би зробити це краще.

Дорн зітхнув.

– Ти добрий, старий друже, та на серці мені тяжко. Такої потреби не мало виникнути ніколи. Я напружую свою уяву, як тільки можу, та все ж не можу збагнути, що саме хоч якось би пояснило цю війну. Гордість і честолюбство, образа, заздрість? Їх недостатньо, для примарха недостатньо. Вони надто дріб'язкові та смертні, щоб довести примарха до таких крайнощів. Вони могли б викликати суперечку, в найгіршому

випадку – ворожнечу. Вони б не розкололи галактику навпіл.

Дорн звів очі до нічного неба.

– І все ж, усупереч розуму, він іде.

– Гілліман його зупинить.

– Робут далеко.

– Тоді Русс. Лев, Хан.

Дорн хитнув головою.

– Не думаю, що й вони зможуть його зупинити. Гадаю, він ітиме далі, доки не дійде до нас.

– Тоді його зупинимо ми, – сказав Архамус. – Хіба ні, пане?

– Звісно, зупинимо. Просто хотілося б...

– Чого?

– Нічого.

– Чого б вам хотілося, пане? – спитав Архамус.

– Нічого.

Вітер раптово потягнув за Дорнів одяг, облямований хутром. Над ними вимкнулися щити, а тоді знову увімкнулися для випробування.

– Можна задати вам питання, пане? – поцікавився Архамус.

– Звісно.

– Чого ви боїтеся насправді?

«Подумай над цим питанням, Ротале Дорн. Перша аксіома оборони – зрозуміти, проти кого обороняєшся. Чого ти боїшся? Кого ти боїшся?»

Дорн крокував залами Дільниці Кат Мандау, де виконували свою роботу

органи Адептус Терра. Дільниця, ціле місто, розташоване у терасованих комплексах внутрішньої частини палацу, ніколи не засинала. Широкими галереями швидко снували зодягнені клерки та відполіровані сервітори. Міністри та послы займалися справами під кілометрової висоти дахом Гегемону. Навколо нього дзижчав велетенський механізм Імперіуму, який працював ненастанно, наче годинник. Ось що принесла Єдність – це, та ще майже безмірний простір світів і домініонів, якими він керував і управляв.

Двісті років Імператор і його примархи боролися заради створення Імперіуму. Вони провадили Великий

Хрестовий похід від зірки до зірки, щоб викувати імперію людини; цією грандіозною справою всі вони займалися без вагання, оскільки вірили з повною впевненістю в ту світлу долю, яку вона створить для їхнього виду. Вони всі вірили. *Всі вони.*

Чого він боявся? Кого він боявся? Антрона? Та ні. Дорн би без жалю розбив йому голову, якби вони зійшлися лицем до лиця. Лорґара? Магнуса? Від цих двох завжди відгонило чаклунством, але Дорн не відчував до них нічого, що міг би описати як страх. Фулґріма? Ні. Феніксієць був надзвичайним ворогом, але не об'єктом жаху. Пертурабо?

Що ж, між ними вже давно тривало суперництво, чвари двох братів, що змагалися за батькову увагу.

Дорн усміхнувся всупереч своєму настрою. Роки, що він провів, обмінюючись образами з Пертурабо, в порівнянні з цим видавалися майже комічними. Надто вже схожі вони були, надто вже заздрили таким подібним здібностям один одного. Дорн знав, що з його боку реагувати на провокації Залізного Воїна – це слабкість. Але конкуренція завжди була мотивуючою силою серед братів-примархів. Вона заохочувалася як чинник, що спонукав би їх до все величніших и величніших звершень.

Ні, Пертурабо він не боявся.

Отже, Гор-Луперкаль?

Безцільні блукання привели Дорна до Інвестіарію. В цьому широкому просторі, відкритому для нічного неба амфітеатрі, на оуслітових постаментах мовчазним кінцем стояли статуї двадцятьох примархів.

Навкруги нікого не було. Навіть Кустодіанська гвардія була відсутня. На жердинах із чорного заліза сяяли люмінесцентні кулі. Діаметр Інвестіарію становив два кілометри. Під мерехтливими зірками він здавався ареною, де зібралися, щоб стати до бою, двадцяттеро воїнів.

Другий та одинадцятий постаменти вже давно були порожні. Про цих двох відсутніх братів ніхто ніколи не

говорив. Їхні окремі трагедії здавалися відхиленнями. Чи не були вони насправді попередженнями, до яких ніхто не прислухався?

Сигізмунд наполіг на тому, щоб подоба зрадників також було прибрано з Інвестіарію. Він зголосився виконати цю роботу самотужки. На це, згадав Дорн, Імператор розсміявся.

Поки що зрадників було заховано під укривалами. Їхні височезні запнуті фігури в синій темряві видавалися примарами.

Отже, Гор? Це був Гор?

Можливо. Дорн знав, що Гор – найвидатніший із них, через що він був найсерйознішим супротивником.

Чи міг будь-хто з них сподіватися здолати Луперкаля на бойовищі?

Річ навряд чи була у військовій потузі. Дорн ніколи в житті не боявся супротивника через те, наскільки він сильний чи наскільки завзято він б'ється. Бій завше був лише випробуванням.

Мало значення та породжувало страх те, чому супротивник бився. *Через що він бився.*

«О, тепер є. Тепер стає зрозумілою правда. – Він відчув, як волосся йому стає дибки. – Я не боюся Гора. Я боюся з'ясувати, чому він повстав проти нас. Я не годен знайти виправдання цьому розколу, та в Гора, певно, є свої причини. Я боюся, що,

коли дізнаюся про них, коли їх осягне мій спантеличений розум, можу... погодитися».

– Ви б їх усіх знесли?

Почувши голос, Дорн повернувся. Якусь мить він був подібний до тихого рику його батька.

Та це була лише людина, людина у плащі та каптурі, заледве вполовину така на зріст, як Дорн. Вона була зодягнена як простий палацовий управитель.

– Що ви сказали? – перепитав Дорн.

Людина вийшла в коло Інвестіарію назустріч Дорнові. Привіталася вона з ним не знаком аквіли, а старим салютом Єдності.

– Ви дивилися на статуї своїх рідних,
– відзначив прибулець. – Я запитав...
чи знесли б ви їх усі?

– Статуї чи моїх рідних, Сигілліте? –
відповів Дорн.

– І тих, і інших. Тих або інших.

– Можливо, статуї. З людьми Гор, на
мою думку, й сам чудово
справляється.

Малкадор посміхнувся на звів очі на
Дорна. Як і Дорн, він мав біле
волосся. На відміну від Дорна,
волосся він мав довге, наче грива.
Малкадор був винятковою істотою.
Він був з Імператором від початку
Об'єднувальних Воєн – слугував
ад'ютантом, довіреною особою та
радником. Він досяг посади голови

Ради Терри. Імператор і примархи були генетично вдосконаленими пост-людьми, але Малкадор був просто людиною, і саме це робило його винятковим. Він стояв на одному рівні з пост-людьми, що володарювали в Імперіумі, і він був просто людиною.

– Проїдетеся зі мною, Рогале Дорн?

– Пане, хіба немає державних справ, що потребують вашої уваги, навіть у цю годину? Рада буде жалітися на вашу відсутність за столом обговорення!

– Рада може трохи протриматися без мене, – відповів Малкадор. – Мені подобається дихати свіжим повітрям у цей час ночі. Імперіум ніколи не

спочиває, та вночі, тут, угорі, на розрідженому повітрі старої Гімалазії, на мою думку, є хоча б ілюзія спочинку, час подумати та звільнити розум. Я гуляю. Я заплющую очі. Зорі не гаснуть від того, що я на них не дивлюся.

– Поки що ні, – сказав Дорн.

Малкадор засміявся.

– Ні, поки що ні.

Спершу вони говорили мало. Вони покинули Інвестіарій та пішли уздовж бежевих каменів найвищих терас Дільниці, між ридаючих фонтанів. Вони дійшли аж до Левових воріт, вийшли на платформи, що виходили на швартувальні кільця та посадочні

майданчики плато Брахмапутра. Колись Ворота були величними – на них здіймалися двоє позолочених звірів, сплітаючись кігтями у жорстокому протистоянні. Дорнів порядок робіт замінив їх на велетенські сірі донжони, поцятковані казематами та дулами макрорушниць. Ворота оточувала куртина з холодного рокріту, облямована лопатями пустотного поля, схожими на хребці якоїсь доісторичної рептилії.

Вони довго стояли та споглядали їх.

– Я людина неделікатна, – врешті-решт заявив Малкадор.

Дорн звів брови.

– Ох, гаразд, – сказав Малкадор, –

може, й делікатна. Омана легко дається політикові. Я знаю, що мене вважають хитрим.

– Це старе слово, що означає лише «мудрий», – відповів Дорн.

– Справді. Прийму це як комплімент. Я ж лише мав на увазі, що тепер не намагатимуся бути делікатним.

– Ні?

– Імператор висловив своє занепокоєння.

– Тобто? – спитав Дорн.

Малкадор відповів, тихенько зітхнувши.

– Як він розуміє, ви сповнені недобрих передчуттів.

– Лише природних, гадав би я,

зважаючи на обставини, – сказав Дорн.

Сигілліт кивнув.

– Він довіряє вам виконання оборони. Він розраховує на вас. Терра не повинна впасти, що б Гор не приніс із собою. Цей палац не повинен упасти. Якщо це має завершитися тут, то це має завершитися нашим тріумфом. Але він знає, і я знаю, і ви знаєте, що сила будь-якої оборони дорівнює силі її найслабшої частини: віри, переконання, довіри.

– Що ви маєте на увазі?

– Якщо у вашому серці є сумнів, то це – наше слабе місце.

Дорн відвів очі.

– Моє серце сумує через те, що мені довелося зробити з цим палацом. Ото й усе.

– Хіба? Я так не думаю. Чого ви боїтеся насправді?

Малкадор підняв руку, і в його кімнатах спалахнуло світло. Дорн озирнувся навкруги. Він ще ніколи не заходив до приватних апартаментів Сигіллита. На стінах висіли стародавні зображення: тендітні витвори з дерева, полотна та пігментів у процесі розкладу, що осипалися та зберігалися у тонких блакитних полях стазису; блідий, мов дим, портрет жінки з надзвичайно цікавою

посмішкою; кричущо яскраві жовті квіти, намальовані густою фарбою; рішучий вологий погляд міцного старигана в тіні, тютюново-брунатного кольору.

Уздовж іншої стіни висіли старі пошарпані знамена зі знаком громовиці та удару блискавки, що належав арміям, які існували ще до епохи Єдності. У мерехтливих зонах для підвішування були встановлені обладунки – ідеальні, блискучі громові обладунки.

Малкадор запропонував Дорнові вина, від якого він відмовився, та сісти, на що він погодився.

– Я певною мірою примирився з собою, – сказав Дорн. – Я розумію,

чого боюся.

Малкадор кивнув. Він зняв каптур, і на його довгому білому волоссі засяяло світло. Він трохи ковтнув з келиха.

– Просвітїть мене.

– Я не боюся нікого. Ані Гора, ані Фулґріма, нікого з них. Я боюся причини. Я боюся кореня їхньої ворожості.

– Ви боїтеся того, чого не розумієте.

– Саме так. Я зовсім не знаю, чим керуються Воєвода та його поплічники. Для мене це щось чуже, що геть не піддається перекладу. В основі сильної оборони лежить знання про те, від чого ви

обороняєтеся. Я можу звести всі бастіони та куртини, які тільки схочу, та все одно не знатиму, проти чого борюся.

– Проникливо, – сказав Малкадор, – і справедливо для нас усіх. Гадаю, навіть Імператор не розуміє до кінця, що саме нацьковує на нас Гора з таким шалом. Знаєте, що я думаю?

– Розкажіть.

Малкадор знизав плечима.

– Гадаю, нам краще не знати. Зрозуміти це означало б зрозуміти безумство. Гор зовсім божевільний. У ньому Хаос.

– Ви кажете це так, наче Хаос – це... щось реальне.

– Так воно і є. Це вас дивує? Ви пізнали варп і побачили його дотик, що розкладає, це і є Хаос. Тепер він торкнувся людства, викривив найяскравіших і найкращих із нас. Ми ж можемо лише одне – залишатися вірними самим собі та дати йому відсіч, заперечити його. Намагатися його зрозуміти – марна справа. Він і нас захопить.

– Розумію.

– Не розумійте, Рогале Дорн, і довше проживете. Ви можете лише визнати свій страх. Тільки це й може зробити будь-хто з нас. Визнайте те, чим він є: ваш чистий людський здоровий глузд похитнувся, зіткнувшись із заразливим, задушливим безумством

варпу.

– Імператор у це вірить? – спитав Дорн.

– Він це знає. Не знає ж він того, що саме *знає*. Часом, мій друже, спасіння полягає в незнанні.

Якусь хвилю Дорн просидів нерухомо. Малкадор спостерігав за ним, часом відпиваючи з келиха.

– Що ж, дякую вам за виділений час, пане, – сказав, нарешті, Дорн. – А ще – за відвертість. Я маю...

– Є ще дещо, – сказав Малкадор, поставив келиха та підвівся. – Те, що я хочу вам показати.

Малкадор пройшов кімнатою та вийняв щось із шухляди у старому

письмовому столі. Повернувся до Дорна та розгорнув це щось на низькому столику між ними.

Дорн відкрив рота, але не видав жодного звука. Його скував страх.

– Звісно, ви їх упізнаєте!

Старі карти, зношені та потерті, знебарвлені та вкриті пігментними плямами від часу. Малкадор розклав їх одну за одною.

– Малі аркани, насправді просто гральні дрібнички, та до приходу Давньої Ночі вони широко використовувалися для ворожіння. Цю колоду було виготовлено на Нострамо Квінтус.

– *Він* ними користувався, – видихнув

Дорн.

– Авжеж. Він покладався на них. Він вірив у ворожіння на картах. Він розкладав карти на свою долю, ніч за сповненою примар ніччю, і дивився, як вони лягали.

– О свята Терро...

– З вами все гаразд, пане? – спитав Малкадор, підвівши очі. – Ви геть зблідли.

Дорн кивнув.

– Керз.

– Так, Керз. Ви його забули чи просто викинули з голови? За минулі роки ви сварилися та билися з багатьма зі своїх братів, але болю вам завдав один лише Конрад Керз.

– Так.

– Він вас мало не вбив.

– Так.

– На Черно, вже давно.

– Я чудово це пам'ятаю!

Малкадор підняв очі на Дорна.
Примарх звівся на ноги.

– Тоді сядьте назад і розкажіть мені,
бо мене там не було.

Дорн сів.

– Це було дуже давно, наче в
минулому житті. Ми підкорили
систему Черно. Досягти цього було
нелегко. Ми, Діти Імператора,
Володарі Ночі та мої Кулаки,
доклалися до підкорення. Та Керз не
знав, де зупинитися. Він ніколи не

знав, де зупинитися.

– І ви його засудили?

– Він був твариною. Так, я його засудив. Тоді Фулгрім мені розповів.

– Що вам розповів?

Дорн заплющив очі.

– Феніксієць розповів мені, що йому розповів Керз: про напади, про причини, що мучили Керза з дитинства на Нострамо, про видіння. Керз сказав, що бачив галактику в огні, бачив, що спадок Імператора знищено, бачив, як Астартес ішли на Астартес. Усе це було брехнею, образою нашої віри!

– Ви вступили у конфлікт із Керзом?

– І він напав на мене. Гадаю, він би

мене вбив. Він навіжений. Саме тому ми його вигнали, стомившись від його кровопролиття. Саме тому він спалив свій рідний світ і відправив своїх Володарів Ночі до найтемніших закутків космосу.

Малкадор кивнув і продовжив розкладати карти.

– Рогале, насправді ви боїтеся саме його, оскільки він є уособленням страху. Жоден інший примарх не використовує жах як зброю так, як це робить Керз. Ви боїтеся не Гора та його блідих єретиків. Ви боїтеся страху, що виступає на його боці, нічного жаху, що йде вперед пліч о пліч зі зрадниками.

Дорн знову сів і видихнув.

– Зізнаюся, він мене переслідував.
Весь цей час він мене переслідував.

– Тому що він був правий. Його
видіння були правдою. Ви боїтеся
саме правди. Жалкуєте, що не
дослухалися.

Дорн опустил очі на карти,
розкладені на столику перед ним.

– Ви вірите у це віщування,
Сигілліте?

– Подивимось, – сказав Малкадор,
перевертаючи карти одну за одною:
Місяць, Мученик і Чудовисько,
Темний Король навскіс навпроти
Імператора.

Ще одна карта, Вежа Блискавиць.

Дорн застогнав.

– Бастіон, знищений блискавкою.
Палац, зруйнований вогнем. Я побачив достатньо.

– Ця карта має багато значень, – сказав Малкадор. – Як і карта Смерті, вона не така очевидна, як здається. У вулицях Північної Мерики вона символізувала зміну талану, переворот у долі. Для франкських і талійських племен вона означала знання чи звершення, що досягаються жертвою. Спалах натхнення, якщо хочете, такий, що перевертає відомий вам світ, але залишає вам суттєвіший дар.

– Темний Король лежить навпроти Імператора, – сказав Дорн, вказавши на нього.

Малкадор пирхнув.

– Це не зовсім наука, мій друже.

За допомогою вибухів вони пройшли крізь масивні земляні укріплення на Халдвані та Шигадзе. Небо на вершині світу палало. Незважаючи на бомбардування орбітальних платформ і постійні вильоти «Громових птахів» і «Крил яструба», Легіони Зрадників просувалися вперед, вгору крізь Брахмапутру, уздовж дельти Карналі. По всій Гангській рівнині лютували континентальні вогненні бурі.

Орди, що текли та волали, та крокуючі бойові машини, щойно вони дісталися передових укріплень палацу, зустріли зливою вогню. Своєю

зброю застосувала кожна вогнева точка уздовж проспекту Дгавалагірі. Лазер тягся неоновими спалахами, знищуючи все, чого торкався. Снаряди падали градом. Титани вибухали, спалахували, падали долілиць і чавили воїнів, що юрмилися навколо їхніх стоп. І все ж вони йшли. Палючі промені влучали у броньовані стіни, наче блискавка, наче блискавка, що руйнує вежу.

Стіни падали. Вони руйнувалися, наче льодовики під час обвалу. Висипалися та переверталися у потопі тіла в золотих обладунках.

Палац зайнявся. Впали Ворота Примус; Левові ворота, які атакували з півночі; Аннапурнські ворота. Біля

Останніх воріт Зрадники, нарешті, прорвалися у палац, вирізаючи всіх, кого знаходили всередині. Навколо кожних зруйнованих воріт падали один на одного, бажаючи прорватися, та накопичувалися величезними сплутаними купами трупи Титанів. Військо єретиків перебиралося по їхніх тілах і проникало в палац, викрикуючи ім'я свого...

– Кінець симуляції, – промовив Дорн.

Він пильно поглянув униз, на гололітичний стіл. За його командою сили ворога відступили, підрозділ за підрозділом, а палац сам собою відбудувався. Дим розвіявся.

– Змінити параметри таким чином:

Гор, Пертурабо, Ангрон і Керз.

– Спротив? – запитав стіл.

– Імперські Кулаки, Криваві Янголи, Білі Шрами. Продовжити та повторити сценарій.

Мапа замиготіла. Армії стали наступати. Палац знову спалахнув.

– Розігруй це, симуляцію за симуляцією, якщо хочеш, – промовив голос поза ним. – Симуляції – це просто симуляції. Я знаю, що ти мене не підведеш, коли прийде час.

Дорн повернувся.

– Я б ніколи не підвів тебе свідомо, Батьку, – сказав він.

– Тоді не бійся. Не давай страху стати тобі на заваді.

*«Чого ти боїшся? Чого ти боїшся
насправді?»*

*Вежа Блискавиць, подумав Ротал
Дорн. Я розумію її значення:
звершення, досягнуте жертвою. Я
просто боюся того, якою ця жертва
може виявитися.*